lange Kvindesagens Venner, og med hvad Ret forlange de det? og hvorledes kunne de Fordringer, der stilles, forenes med vore nationale Ejendommeligheder?

Kun ved en alsidig Drøftelse kunne disse Spørgsmaal faa deres Besvarelse, og at fremkalde en saadan, det er, hvad »Kvinden og Samfundet« har sat sig som Opgave.

Men hertil behøve vi Hjælpere. Vi opfordre alle vore Læsere til at staa os bi ved at tage Del i denne Drøftelse; men især vende vi os til vore Læserinder. Det er for Kvindens Sag, vi kæmpe; Kvinderne bør da være de første til at sige, hvad de ønske, og *hvorledes* de ønske det.

Beretning

om Dansk Kvindesamfunds Virksomhed i Sommeren 1884.

Ved »Dansk Kvindesamfunds« Foraarsfællesmøde i 1884 vedtoges efter Forslag fra Styrelsen, at denne skulde bestaa af 7 Medlemmer i Steden for 5, da det havde vist sig, at Arbejdet var større, end man kunde overkomme. De fratrædende Medlemmer gjenvalgtes, og som ny Medlemmer valgtes Overretssagfører Sv. Høgsbro, og Frøken Vilhelmine Brun.

De Opgaver, der nu forelaa, var da især to. Først gjaldt det om at skaffe den paa Fællesmødet fremlagte Opfordring saa vid Udbredelse som muligt. Den indeholdt, som det vil mindes, en kort Angivelse af de fem Punkter, for hvilke Kvindesamfundet især vilde arbejde: 1) Kvindens Adgang til selvstændigt Erhverv og Ligestillelse i Løn med Manden, 2) hendes Uddannelse til de forskjellige Erhvervsgrene, 3) Hustruens formueretlige Ligestilling med Manden, 4) hendes Del i Myndigheden over Børnene, og 5) Opnaaelsen af fulde borgerlige Rettigheder for Kvinden, navnlig Indflydelse paa Skole- og Fattigvæsen*). Man henvendte sig nu til forskjellige Mænd og Kvinder med Bøn om, at de ved deres Underskrifter vilde give »Opfordringen« en større Kraft. Vi havde da den Glæde at se, at der ingenlunde var nogen ringe